תוראה أور • الباراشات **בראשית** • مامار 6

לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו

ليس حسنًا أن يكون الإنسان وحده؛ أصنع له معينًا يقابله

إهداء تكريمًا لـ

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

والد الريبي، ريب ليفي يتسحاق

1 **לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו. כתיב כי שמש ומגן הוי״ה אלקים.**

«ليس حسنًا أن يكون الإنسان وحده؛ سأصنع له معينًا بإزائه». مكتوب: «لأن اسم **הוי׳ אלקים** هو الشمس والدرع».

פי׳ הוי״ה הוא גילוי והמשכת ההארה להיות מקור להתהוות העולמות כי הוי״ה מלשון התהוות כנודע.

أي: اسم **הוי׳** هو انكشاف الإشراق وإفاضته ليكون مصدرًا لنشوء العوالم، لأن اسم **הוי׳** مشتقّ من لفظ التكوّن (**התהוות**، hishavus)، كما هو معلوم.

אך אם היה הארה זו מתגלית ונמשכת להיות חיות לנבראים כמו שהיא בעצמותה לא היו הנבראים כלל על אופן שהם עתה

لكن لو انكشف هذا الإشراق وأُفيض ليكون قوة الحياة (**חיות**، chayus) للمخلوقات كما هو في جوهره، لما وُجدت المخلوقات قطّ على النحو الذي هي عليه الآن؛

כי לא היה יכול להיות מציאות יש ונפרד כמו שהוא עתה מאחר שאור וחיות המהוה היה מאיר עליו בגילוי אלא היו בבחי׳ ביטול המציאות מכל וכל כמו שהוא קמי׳ [קמיה] **ית׳ דכולא כלא חשיבי.**

إذ لم يكن ممكنًا أن يكون هناك وجودٌ يُرى على أنه شيءٌ مستقلّ، كما هو الآن، ما دام النور وقوة الحياة اللذان يُوجِدانه يضيئان عليه علانيةً؛ بل لكانت المخلوقات في حالة من إبطال الذات بالكلية، كما هو الأمر في حضرته، تبارك، إذ إن «الكلّ يُعَدّ كأنّه لا شيء».

2 **ולזאת עשה השי״ת** [השם יתברך] **מגן ונרתק לשם הוי״ה והוא בחי׳ שם אלקים שמעלים ומסתיר תוקף ההארה**

ولذلك جعل **ה׳**، تبارك وتعالى، درعًا وغمدًا لاسم **ה׳** (**הוי' / שם הוי'**، Havayah)، وهذا هو مستوى أو جانب (**בחינה**، bechinah) اسم **אלקים** (**אלקים**، Elokim)، الذي يحجب ويستر شدة الإشراق،

והיינו ע״י גבורות וצמצומים ואז יכול להיות התהוות היש ונפרד וזהו פי׳ שם אלקים לשון שררה כי אין מלך בלא עם.

أي بواسطة الشدائد والانكماشات؛ وعندئذ يمكن أن ينشأ الشيء (**יש**، yesh) والمنفصل. وهذا هو معنى اسم **אלקים**، إذ يدل على السيادة، لأن «لا ملك بلا شعب».

ובחי׳ זו הוא הנק׳ ג״כ בשם שכינה כי שכינה הוא מלשון ושכנתי בתוכם שע״י מדה זו הוא מתלבש בנבראים

وهذا المستوى يُسمّى أيضًا الحضور الإلهي (**שכינה**, Shechinah)، إذ إن لفظ Shechinah مأخوذ من التعبير «وأسكن في وسطهم»، فمن خلال هذه الصفة يكون **ה׳** متلبّسًا بالمخلوقات؛

משא״כ אם היה ההארה מתגלית כמו שהיא בעצמותה לא היו הנבראים יכולים להכיל אותה כלל וכנ״ל.

أما لو انكشف الإشراق كما هو في ذاته، لما استطاعت المخلوقات أن تحتمله مطلقًا، كما قيل آنفًا.

3 **והנה נז׳** [נזכר] **בדרז״ל** [בדברי רבותינו זכרונם לברכה] **ענין גלות השכינה כמו שאמרו גלו לאדום שכינה עמהם גלו לבבל כו׳.**

والآن، تَرِد مسألة منفى الحضور الإلهي (**שכינה**, Shechinah) في أقوال حكمائنا، **ז״ל**، إذ قالوا: «نُفوا إلى أدوم، وكانت **שכינה** معهم؛ نُفوا إلى بابل...» إلخ.

וענין גלות זה הוא כך בהיות כי תכלית ירידת והמשכת אור אלקותו ית׳ שנמשך להתלבש בנבראים ולהחיותן ע״י צמצום דשם אלקים כנ״ל עד שיהיו מתהוים באופן שהם בחי׳ יש ונפרד. הוא בשביל שאח״כ יתבטל היש לאין

أما حقيقة هذا المنفى فهي كالتالي: إن الغاية من نزول نور ألوهيته تعالى وامتداده، إذ يُنزَّل ليتلبّس بالمخلوقات ويمنحها الحياة من خلال انكماش (**צמצום**, tzimtzum) اسم **אלקים** (**אלקים**, Elokim)، كما سبق، حتى تتكوّن على هيئة «شيء» وكيان منفصل، هي أن يُبطِل ذلك «الشيء» ذاته إلى الـ«لاشيء»،

ע״ד מ״ש וצבא השמים לך משתחוים שכל המלאכים צבא מעלה מיכאל וגבריאל כו׳ עם שהם בחי׳ יש ודבר אבל הם בטלים אל האין.

على نحو ما ورد: «وجند السماء يسجدون لك»: فجميع الملائكة، جند العلاء، ميخائيل (**מיכאל**) وجبرائيل (**גבריאל**)، إلخ، مع أنهم «شيء» وكيان قائم، فإنهم في حالة إبطال الذات إلى الـ«لاشيء».

4 **וזהו נח"ר** [נחת רוח] **לפניו ית' שיהיה יש ושיתבטל ובזאת דוקא הוא חפץ. ובשביל זה היה ירידת הארת אלקותו ע"י העלמים והסתרים עד שיהיה התהוות היש כנ"ל וכדכתיב כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו וגו'.**

وهذا هو موضع سروره تعالى: أن يوجد كيان قائم بذاته (**יש**, yesh)، ثم يبطل ذاته أمامه؛ فهذا بالذات هو ما يشاؤه. ولهذا نزل إشراقه الإلهي عبر الحجب والأستار، حتى نشأ ذلك الكيان، كما تقدّم؛ وكما كُتب: «كل من دُعي باسمي، ولأجل مجدي خلقته...».

אבל בחי' גלות השכינה הוא כשנמשך הארת אלקותו ית' הנק' בשם שכינה ומתלבשת בע' [בשבעים] **שרים להחיותן והם יש ודבר בפ"ע** [בפני עצמו] **לי יאורי כו' רק דקרו ליה אלקא דאלקיא.**

أما اغتراب الحضور الإلهي (**שכינה**, Shechinah)، فيكون حين يُنزَّل إشراقه الإلهي، الذي يُدعى باسم **שכינה**، ويحلّ في الأمراء السبعين ليمنحهم الحياة؛ وهم «شيء» وكيان مستقلّ بذاته: «نهري لي...»، إلخ؛ لكنهم لا يصفونه إلا بأنه «**אלקא דאלקיא**».

אשר זהו בחי' גלות ממש מאחר שלא נעשה בחי' ביטול אח"כ מירידה זו.

وهذا هو المنفى الحقيقي، إذ لم يتحقق بعد ذلك، نتيجة هذا النزول، إبطالٌ للذات.

וזהו הפך הכוונה כנ"ל והוא סוד גלות השכינה שהארת אלקות מקור חי העולמים נשפלת ונגלית עד תחתית המדרגות שהם מדור הקליפות והיכלות החיצונים וכנודע:

وهذا نقيض الغاية، كما تقدّم؛ وهو سرّ اغتراب **שכינה**: أن يُخفض إشراقه الإلهي، مصدر حياة العوالم، ويُكشف حتى أدنى الدرجات، وهي موطن القشور (**קליפות**, kelipos؛ قوى الحجب) والأبهاء الخارجية، كما هو معروف.

5 **והנה השכינה נקראת בכתוב בשם מראה. כמ"ש במראה אליו אתודע. והענין שהוא עד"מ כמו המראה הגשמית שפעולתה להראות לאדם מה שמלאחוריו**

والآن، يُطلق الكتاب المقدّس على الحضور الإلهي (**שכינה**, Shechinah) اسم «المرآة»، كما ورد: «في رؤيا (**מראה**, mar'ah [أي «مرآة»]) أُعرّف بنفسي له». وبيان الأمر، على سبيل التشبيه، أنه كحال المرآة المادية، التي تتمثّل وظيفتها في أن تُري الإنسان ما وراءه.

והיינו ע"י שהזכוכית מצופה בצפוי כסף שהוא מכסה ומסתיר על הזכוכית ומונע את הראות בלתי תוכל להתפשט עוד להלאה.

وذلك لأن الزجاج مطليّ بطبقة من الفضة، تغطي الزجاج وتحجبه، وتحول دون الرؤية، فلا تستطيع أن تمتد إلى أبعد من ذلك.

ומחמת העכוב והמניעה נעשה אור חוזר עד שתפול הראות גם לאחוריו (והוא מכח הזכוכית והצפוי) **מה שלא היה יכול לראות אם לא היה צפוי זה.**

وبسبب هذا العائق والمنع، يتكوّن نور مرتدّ، حتى تقع الرؤية أيضًا على ما وراءه (وهذا بقوة الزجاج والطلاء) — وهو ما لم يكن ليستطيع رؤيته لولا هذا الطلاء.

אך מ״מ היינו דוקא כשהיא מצופה ומכוסה בכסוי דק וקלוש כמו הכסף אבל כשהיא מכוסה בכיסוי עב וחשוך לא יראה בה כלום.

غير أن ذلك لا يكون إلا إذا كانت المرآة مطلية ومغطاة بغطاء رقيق دقيق، كالفضة؛ أما إذا غُطيت بغطاء سميك معتم، فلن يُرى فيها شيء.

6 **וכך יובן הנמשל. והוא כי הנה שם הוי״ה הוא בבחי׳ המשכה מלמעלה למטה כנ״ל**

وهكذا يُفهم النظير. اسم ה׳ (**הוי׳** / **שם הוי׳**, Havayah) هو مستوى الإفاضة من الأعلى إلى الأسفل، كما سبق؛

ובחי׳ מל׳ ית׳ שהוא הנק׳ בשם אלקים היינו בחי׳ צמצום והסתר שבה מסתתר׳ [מסתתרת] **ומתעלמת ההארה בלתי תתפשט ותתגלה עוד כנ״ל.**

ومستوى الملكوت (**מלכות**, Malchus) الخاص به، تبارك، الذي يُدعى باسم **אלקים** (**אלקים**, Elokim)، هو مستوى الانكماش (**צמצום**, tzimtzum) والاحتجاب، حيث تكون الإنارة مستترة ومحتجبة، فلا تمتدّ ولا تنكشف بعد ذلك، كما سبق.

ומחמת צמצום והעלם זה נעשה אור חוזר שהוא חוזר ועולה למעלה מעלה יותר מכפי ערך כח מקור ההארה המתפשטת דשם הוי״ה

وبسبب هذا الانكماش والاحتجاب يتولّد النور المنعكس (**אור חוזר**, or chozer)، الذي يعود صاعدًا إلى أعلى علوًّا، متجاوزًا بكثير مقدار قوة مصدر الإنارة الممتدة لاسم **הוי׳**؛

וכמ״ש אשת חיל עט״ב [עטרת בעלה] **וכתיב והיה אור הלבנה כאור החמה כו׳. והיינו כמשל המראה שע״י הכיסוי המסתיר ומונע התפשטות ההארה נעשה או״ח** [אור חוזר] **עד למרחק וד״ל** [ודי למבין]**.**

كما هو مكتوب: «امرأة ذات بأس تاج لزوجها»، ومكتوب: «ويكون نور القمر كنور الشمس...» إلخ. وهذا شبيه بمثال المرآة: فبواسطة الغطاء الذي يحجب ويمنع امتداد الإنارة، يتولّد النور المنعكس فيبلغ مدى بعيدًا؛ وهذا يكفي للمتأمل.

וז״ש [וזהו שכתוב] **עולת שבת בשבתו. וכן מ״ש רז״ל** [רבותינו זכרונם לברכה] (**כתובות סא**) **ע״פ בעולת בעל בעלייתו של בעל עולה עמו כו׳.**

وهذا ما ورد: «محرقة السبت (**עולת**, olas) في سبتها». وكذلك ما قاله حكماؤنا، عليهم الرحمة (**כתובות** 61)، في تفسير «امرأة الرجل» (**בעולת בעל**, be'ulas ba'al): «عند صعود الزوج (**בעלייתו**, be'aliyaso) تصعد معه»، إلخ.

ועמ״ש ע״פ הראיני את מראיך כו׳ שזהו ג״כ ענין ירידת הנשמה בגוף המסתיר שהוא צורך עליה לחזור ממטה למעלה להתכלל באור ה׳ כו׳.

وانظر ما كُتب على الآية: «أريني مظهرك...»؛ فهذا أيضًا شأن نزول النفس إلى الجسد الحاجب، لأجل الصعود، كي تعود من الأسفل إلى الأعلى وتندرج في نور **ה׳**، إلخ.

7 **והוא ג״כ מ״ש ויעש ה׳ אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם שהוא בחי׳ לבוש המכסה ומעלים וע״י לבוש והעלם זה נעשה אח״כ הכאת האור חוזר כנ״ל.**

وهذا أيضًا ما ورد في قوله: «وصنع **ה׳** (اسم **ה׳**، **הוי'** / **שם הוי'**، Havayah) **אלקים** (اسم **אלקים**، **אלקים**، Elokim) لآدم وامرأته ثيابًا من جلد وألبسهما»: وهذا هو مستوى الثوب الذي يستر ويحجب، ومن خلال هذا الثوب والحجب يحدث بعد ذلك اصطدام النور المنعكس، كما قيل أعلاه.

וזהו לא טוב היות האדם לבדו. פי׳ וענין היות האדם לבדו היינו להיות הכל המשכה בבחי׳ גילוי מלמעלה שזו״ס [שזהו סוד] **אדם העליון שם מ״ה** [שם מ״ה] **על הכסא דמות כמראה אדם כו׳**

وهذا معنى قوله: «ليس حسنًا أن يكون الإنسان وحده». ومعنى «أن يكون الإنسان وحده» هو أن يكون كل شيء تدفّقًا في حالة انكشاف من الأعلى؛ وهذا هو سرّ آدم العلوي (**אדם העליון**، Adam HaElyon)، اسم م״**ה** (**שם מ״ה**، Mah): «على العرش شبه كهيئة إنسان...» إلى آخره—

שיהיה בבחי׳ גילוי מאליו ומעצמו למטה שאז היה הכל בבחי׳ ביטול כמו שהוא למעלה בבחי׳ יחו״ע [יחודא עילאה] **דכולא כלא חשיבי כאין ואפס וזהו היות האדם לבדו ר״ל** [רוצה לומר] **שהי׳** [שהיה] **הכל בביטול אליו ית׳.**

أي أن ينكشف في الأسفل من تلقاء نفسه وبذاته؛ فعندئذ يكون كل شيء في حالة إبطال الذات (**ביטול**، bittul)، كما هو في الأعلى، في مستوى الوحدة العليا (**יחודא עילאה**، yichuda ila'ah)، حيث «يُعَدّ الكل لا شيء»، لا شيء ولا عدم. وهذا معنى «أن يكون الإنسان وحده»: أي أن يكون كل شيء في حالة إبطال الذات أمامه، تبارك.

אעשה לו עזר כנגדו שיהיה עזר וסיוע מבחי' כנגדו דוקא דהיינו מבחי' הצמצום וההסתר המנגד להתפשטות ההארה כנ"ל שמחמת זה מתהווה הגוף ונפש הבהמית שהם בחי' יש ונפרדים כנ"ל

«أصنع له عونًا مقابله»: أي يكون له عون ومساعدة تحديدًا من مستوى «مقابله»، أي من مستوى الانكماش (**צמצום**, tzimtzum) والحجب اللذين يعارضان امتداد الإشراق، كما قيل أعلاه؛ وبسببهما يتكوّن الجسد والنفس الحيوانية (**נפש הבהמית**, nefesh habahamis)، وهما من مرتبة «يش» (**יש**, yesh) ومنفصلان، كما قيل أعلاه؛

ומזה דוקא יהיה העזר כי מהעלם זה נעשה אח"כ או"ח [אור חוזר] **למעלה מעלה.**

ومن هذا تحديدًا يأتي العون، لأن هذا الحجب يُنتج بعد ذلك نورًا منعكسًا يصعد إلى أعلى فأعلى.

8 **וכמ"ש צחוק עשה לי אלקים שעיקר הצחוק והתענוג לע"ל** [לעתיד לבוא] **ישמח ה' במעשיו נמשך משם אלקים**

وكما ورد: «لقد جعل **ألקים** (**אלקים**, Elokim) لي ضحكًا»: فإن جوهر الضحك واللذة في الزمن الآتي — «سيفرح **ה'** (**הוי'** / **שם הוי'**, Havayah) بأعماله» — مستمدّ من اسم **אלקים**.

כמ"ש במ"א שעי"ז יהיה אח"כ הגילוי מבחי' שלמעלה משם הוי"ה כמ"ש עד יעבור עמך הוי"ה והוא בחי' אשר לא ישב אדם שם כמ"ש ע"פ בעטרה שעטרה לו אמו כו'.

كما شُرح في موضع آخر، فبواسطة هذا سيأتي بعد ذلك الكشف من المرتبة التي تعلو اسم **הוי'**، كما ورد: «إلى أن يعبر شعبك، **הוי'**»؛ وهذه هي المرتبة «التي لم يسكن فيها إنسان»، كما شُرح في بيان الآية: «بالتاج الذي توّجته به أمّه»، إلخ.

9 **והנה אחר חטא אדה"ר** [אדם הראשון] **כתיב כתנות עור בעי"ן.**

والآن، بعد خطيئة آدم الأول، كُتب: «ثياب جلد» بحرف العين.

כי מקודם החטא היהה כסוי וההעלם דק ביותר דהכתיב ויניחהו בג"ע [בגן עדן] **כו' אבל אחר החטא הוא בחי' הכנגדו ביותר שהוא בחי' קליפת נוגה וזהו ענין כתנות עור.**

فإن الستر والحجاب قبل الخطيئة كانا دقيقين للغاية، كما كُتب: «وأسكنه في جنة عدن...»؛ أما بعد الخطيئة، فقد صار في مرتبة النقيض له إلى أقصى حد، أي في مرتبة القشرة المتوهجة (**קליפת נוגה**, kelipas nogah)، وهذا هو معنى «ثياب الجلد».

כי הנה עיקר ענין יניקת החיצונים הוא ע״י העור כי יניקתם הוא מבחי׳ השערות כמ״ש כרחל לפני גוזזיה נאלמה (עמ״ש פ׳ פנחס ע״פ צו את קרבני כו׳)

فإن منشأ تغذّي القوى الخارجية أساسًا هو الجلد، إذ تستمد غذاءها من مرتبة الشعر، كما كُتب: «مثل نعجة صامتة أمام جازّيها» (وانظر ما كُتب في فقرة **פינחס** (**פינחס**) عند الآية: «أوصِ... بقرباني...»)،

ועיקר צמיחת השערות הוא ע״י העור שיש בו גומות שמהם השערות צומחות כו׳ כמ״ש גבי פרה אדומה היו בה שתי שערות בתוך גומא א׳ פסולה כו׳

ونمو الشعر أساسًا يكون من خلال الجلد، إذ فيه جريبات تنبت منها الشعيرات، وما إلى ذلك؛ كما قيل بشأن البقرة الحمراء: «إذا كان فيها شعرتان في جريب واحد، فهي غير صالحة»، وما إلى ذلك؛

ובפרק העור והרוטב נקב שאין הדיו עובר עליו כו׳ ולכן העבודה הוא עד״מ עבוד עורות.

وفي فصل «**העור והרוטב**» [الجلد والمرق]: «ثقب لا يمرّ الحبر عليه»، وما إلى ذلك. ولذلك، فالخدمة (**העבודה**، avodah) هي، على سبيل التشبيه، دباغة الجلود (**עבוד עורות**، ibbud).

10 **וזה נק׳ עובד אלקים שמתקן הסתר בחי׳ העור הנ״ל הנמשך משם אלקים להיות אתהפכא חשוכא לנהורא כו׳.**

وهذا ما يُسمّى «الخادم لـ**אלקים** (**אלקים**، Elokim)» (**עובד אלקים**، oved Elokim): من يُصلح ستر مستوى أو جانب (**בחינה**، bechinah) الجلد المذكور أعلاه، المنبثق من اسم **אלקים**، لكي يتحقّق «تحويل الظلمة إلى نور»، إلخ.

ולכן נאמר ויעש ה׳ אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור שני שמות כו׳. וגם הפי׳ דשני שמות קאי לאדם ולאשתו לאדם עשה שם הוי״ה ולאשתו שם אלקים.

ولذلك قيل: «وصنع ה׳ (הוי' / **שם הוי'**، Havayah) **אלקים** لآدم وزوجته ثياباً من جلد»—اسمان، إلخ. والتفسير أيضاً أن الاسمين يشيران إلى «آدم وزوجته»: فبالنسبة إلى آدم، صنع اسم **ה׳** [الثياب]، وبالنسبة إلى زوجته، اسم **אלקים**.

11 **וחנוך היה תופר מנעלים פי׳ לאחר שנתקן בחי׳ עור הנ״ל ע״י כתנות עור דאדם וחוה תפר מהם חנוך מנעלים כמ״ש ענין זה ע״פ מה יפו פעמיך בנעלים כו׳ ע״ש.**

«وكان أخنوخ (**חנוך**, Chanoch) خيّاطَ نعال»: أي إنه، بعد أن أُصلح مستوى أو جانب (**בחינה**, bechinah) الجلد المذكور أعلاه من خلال ثياب الجلد التي لآدم وحواء (**חוה**, Chavah)، خاط أخنوخ منها نعالًا، كما بُيّن هذا الأمر في تفسير الآية: «ما أجمل خطواتكِ في النعال...» إلخ؛ فانظر هناك.

ומ״מ גם אילו לא חטא אדה״ר [אדם הראשון] **ולא היה קליפת נוגה מ״מ היה שייך עזר מבחי׳ כנגדו רק שהיה בחי׳ הכנגדו בדקות יותר.**

ومع ذلك، حتى لو لم يخطئ آدم، الإنسان الأول، ولم تكن هناك القشرة المتوهجة (**קליפת נוגה**, kelipas nogah)، لظلّ هناك موضع لمساعدة من مستوى «المقابل له»؛ غير أن مستوى «المقابل له» كان سيكون أدقّ وألطف.

12 **והוא שהיתה העבודה להעלות מתחת הפרס׳** [הפרסא] **כי יש בחי׳ פרסא בכל העולמות שמה שתחת הפרסא אינו ממהות שלמעלה מן הפרסא**

أي إن الخدمة كانت تقتضي الارتقاء بما هو تحت الحاجز (**פרסא**, parsa)؛ إذ يوجد مستوى من **פרסא** في جميع العوالم، بحيث إن ما تحت **פרסא** ليس من ماهية ما فوقه؛

כמו באדם יש בחי׳ פרסא שהוא חצר הכבד המפסיק ומבדיל והרי כל בחי׳ האדם המוח והלב וכל החושים הן למעלה מן הפרסא.

كما أن في الإنسان مستوى من **פרסא**، وهو الحجاب الحاجز الذي يفصل ويعزل؛ وجميع الجوانب [الرئيسية] للإنسان — الدماغ والقلب وجميع الحواس — فوق **פרסא**.

13 **ומה שלמטה מן הפרסא אינו ע״ד מהות הכחות המעולים שלמעלה מהפרסא. ועד״ז יובן למעלה בענין בחינת פרסא שיש בעולמות דקדושה עצמן בין אצי׳ לבריאה כו׳.**

وما هو أسفل الحاجز ليس من طبيعة ماهية القوى السامية التي تعلو الحاجز. وبهذا يُفهم الأمر في الأعلى أيضًا، فيما يتعلق بمستوى الحاجز الموجود داخل عوالم القداسة نفسها، بين عالم الانبثاق (**אצילות**, Atzilus) وعالم الخلق (**בריאה**, Beriah)، وما إلى ذلك.

לכן היה שייך להעלות מתחת הפרסא אף גם בבחי׳ היותו קודם החטא וזה היה ענין העזר כנגדו בכוונת הבריאה. אבל אחר החטא הוא עזר כנגדו ענין בירור קליפת נוגה.

لذلك كان رفع ما هو أسفل الحاجز أمرًا ذا صلة حتى في حال ما قبل الخطيئة، وكان هذا معنى «عونًا يقابله» في قصد الخلق. أما بعد الخطيئة، فصار معنى «عونًا يقابله» تنقية القشرة المضيئة (**קליפת נוגה**).

14 **וזהו ענין ויגרש את האדם כו׳ ומ״מ גם בחי׳ זו נמשל לצפוי דק וקלוש שיוכל להיות ממנו אור חוזר.**

وهذا هو معنى: «وطرد الإنسان...» إلخ. ومع ذلك، يُشبَّه هذا المستوى أيضًا بطبقة رقيقة دقيقة، يمكن أن ينبثق منها النور المنعكس.

כי ק״נ [קליפת נוגה] **היא כלולה מטו״ר** [מטוב ורע] **והוא חיות כל דברים המותרים כו׳ שנק׳ היתר שאינו אסור וקשור בידי החיצו׳** [החיצונים] **ויוכל להעלות הטוב בבחי׳ אור חוזר כו׳.**

فالقشرة المضيئة تتكوّن من الخير والشر، وهي مصدر قوة الحياة (chayus ,**חיות**) في جميع الأشياء المباحة، إلخ. وتُسمّى «مباحة» (heter ,**היתר**؛ أي «مُطلَقة»)، لأنها ليست محرّمة ومقيّدة في أيدي القوى الخارجية، ويمكن رفع الخير فيها على هيئة نور منعكس، إلخ.

15 **ובכ״ז** [ובכל זה] **יובן מה שאומרים בברכת חתנים בברכת שמח תשמח משמח חתן וכלה ובברכה אחרונה שהיא אשר ברא אומרים משמח חתן עם הכלה**

ومن كلّ ما تقدّم يتضح ما يقال في بركات الزواج: ففي بركة «امنح فرحًا وافرًا» نقول: «المُفرِح للعريس والعروس»، أما في البركة الأخيرة، وهي «الذي خلق»، فنقول: «المُفرِح للعريس مع العروس».

פי׳ כי הכלה היא בחי׳ מל׳.

أي إن العروس هي مستوى الملكوت (Malchus ,**מלכות**).

תחלה היא מקבלת האור מהחתן שנמשך מעלמא דדכורא בעלמא דנוקבא. וזהו חתן וכלה. אמנם אח״כ הוא משמח חתן עם הכלה שע״י הכלה הוא משמח את החתן שהרי נעשה לו עזר ממש ותוספת אור מבחי׳ כנגדו כנ״ל. וזהו שנעשית עטרה לבעלה:

أولًا تتلقى النور من العريس، إذ يُستمدّ من عالم الذكورة إلى عالم الأنوثة؛ وهذا هو معنى «العريس والعروس». لكن بعد ذلك يقال: «المُفرِح للعريس مع العروس»؛ فهو يُفرح العريسَ من خلال العروس، إذ تصبح له عونًا حقيقيًا وزيادةً في النور من مستوى «المقابل له»، كما سبق. وهكذا تصير «تاجًا لزوجها».

LikuteiTorah.com
الباراشا الحاسيدية

حول هذه الطبعة

This edition contains the Hebrew text و the English translation.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

Our English translation, made from the Hebrew without Kehot's notes: CC BY-NC 4.0.

This edition as a whole: CC BY-NC 4.0. Shuls, schools and non-profit projects may copy, print and share it freely, and may ask for donations to cover the cost of printing; it may never be sold. Credit Kehot Publication Society and likuteitorah.com. https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/

الترجمة العربية والشروح: أُعدّت لموقع LikuteiTorah.com بمساعدة الذكاء الاصطناعي (openai/gpt-6-luna-pro:batch)، وقورنت بالنص العبري وبموقع سفاريا؛ ولم يراجعها محرر بشري بعد. يرجى التحقق من كل ما هو مهم بالرجوع إلى النص العبري.

طلب الريبي أن تُدرَس مَاماريم باراشا الأسبوع، «الباراشا الحسيدية»، خلال ذلك الأسبوع، موزعة على أيامه السبعة (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725 · Toras Menachem vol. 42, pp. 306–309). لماذا ندرسها، وما بركات الريبي: likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha/

مشروع مجاني غير تجاري؛ لا يُباع هنا شيء. والمشروع غير تابع لكيهوت أو سفاريا أو مكتبة لوبافيتش. © likuteitorah.com

من likuteitorah.com/ar/torah-ohr/bereishis/6/

إهداء تكريمًا لـ

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ״ל

والد الريبي، ريب ليفي يتسحاق